स एष नीतो भवता दशामिमां किमुत्पथस्थः कुशलाय कल्पते ॥५०॥

चारणा ऊचुः ॥ हरे तवाङ्घ्रिपङ्कजं भवापवर्गमाश्रिताः ।

यदेष साधुहृच्छयस्त्वयासुरः स मापितः ॥५१॥

यक्षा ऊचुः ॥ वयमनुचरमुख्याः कर्मभिस्ते मनोज्ञैस्

त इह दितिसुतेन प्रापिता वाहकत्वं ।

स तु जनपरितापं तत्कृतं जानता ते

नरहर उपनीतः पञ्चतां पञ्चविंश ॥५२॥

किंपुरुषा ऊचुः ॥ वयं किंपुरुषास्त्वं तु महापुरुष ईश्वरः ।

अयं कुपुरुषो नष्टो धिक्कृतः साधुभिर्यदा ॥५३॥

वैतालिका ऊचुः ॥ सभासु सत्रेषु तवामलं यशो

गीत्वा सपर्यां महतीं लभामहे ।

यस्तां व्यनैषीदृशमेष दुर्जनो दिष्ट्या हतस्ते भगवन् यथामयः ॥५४॥

किंनरा ऊचुः ॥ वयमीश किंनरगणास्तवानुगा

दितिजेन विष्टिममुनानु कारिताः ।

भवता हरे स वृजिनो ऽवसादितो नरसिंह नाथ विभवाय नो भव ॥५५॥

विष्णुपार्षदा ऊचुः ॥ अद्यैतद्धरिनरचूपमद्भुतं ते दृष्टं नः शरणद सर्वलोकशर्म ।

सो ऽयं ते विधिकर ईश विप्रशप्तस्तस्येदं निधनमनुग्रहाय विद्मः ॥५६॥

इति श्रीभागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां वैयासिक्यां

सप्तमस्कन्धे प्रह्लादानुचरिते नृसिंहस्तवो नाम

अष्टमो ऽध्यायः ॥